

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Vladimírou Duškovou v právní věci žalobce: Ing. A H , nar. bytem , zastoupeného Mgr. Lukášem Zscherpem, advokátem se sídlem Lochotínská 18, 301 00 Plzeň proti žalovanému: M E T A L a. s., IČ 00478326, se sídlem Na Roudné 443/18, 301 00 Plzeň, zastoupenému JUDr. Ivanou Čadkovou, advokátkou se sídlem Modřínová 2, 326 00 Plzeň, o zaplacení částky 181.440,- Kč s příslušenstvím

t a k t o :

I. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku **181.440,- Kč** se zákonným úrokem z prodlení od 6.2.2009 ve výši, která odpovídá roční výši repo sazby stanovené ČNB, zvýšené o 7 procentních bodů, přičemž v každém kalendářním pololetí, v němž trvá prodlení žalovaného, je výše úroků z prodlení závislá na výši repo sazby stanovené ČNB a platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, v němž prodlení trvá, do zaplacení, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši **106.433,90 Kč** do 3 dnů od právní moci rozsudku k rukám Mgr. Lukáše Zscherpa, advokáta z Plzně.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhal, aby mu žalovaný zaplatil částku 181.440,- Kč s příslušenstvím, a to z titulu vydání bezdůvodného obohacení. V této výši mu vzniklo ve vztahu ke společnosti – žalovanému bezdůvodné obohacení, protože žalobce, jako akcionář společnosti žalobou využil práva uplatnit náhradu škody jménem společnosti vůči členům představenstva. V tomto řízení pak zaplatil soudní poplatek ve výši 181.440,- Kč.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Má za to, že žalobce neprokázal důvodnost výše požadované částky. Poplatek je vázán na částku, která je žalobou na náhradu škody požadována, to si stanovil sám žalobce. Žalobce se jménem společnosti v řízení o náhradu škody nepokusil navrhnout úlevu pro společnost pro osvobození či snížení poplatku. V řízení o náhradě škody nebylo žádné takové jednání, že by společnost způsobila škodu v požadované výši akcionářem, prokázáno. Za této situace nemůže žalovaný souhlasit s tím, aby mu bylo uloženo hradit žalobci cokoliv této žaloby se týkající. Žalobce vyvolává řadu soudních sporů a tím nepochybně poškozují společnost, která případným placením soudních poplatků by to pocítila ve své majetkové sféře. Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, na něž se žalobce odvolává, je již 10 let staré a od té doby se dle názoru žalovaného změnila vztahy mezi společnostmi a akcionáři. Kromě toho žalovaný navrhl, aby soud prvního stupně předložil dle § 109 odst. 1 písm. c) o.s.ř. a článku 95 odst. 1 Ústavy věc k posouzení Ústavnímu soudu ČR, protože žalovaný se domnívá, že ust. § 182 odst. 2 obchodního zákoníku ve spojení s ust. § 2, 4 a 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích porušuje základní principy rovnosti účastníků nejen soudního řízení ale i vztahů dle obchodního zákoníku. Žalovaný považuje tuto právní úpravu za riziko útoku na stabilitu jakékoliv společnosti, v daném případě výši poplatku za likvidační pro žalovanou společnost. Situace by dle názoru žalovaného byla možná řešitelná spíše než zrušením ust. § 182 odst. 2 zrušením a náhradou ust. § 4 odst. 1 písm. a) či § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb. ve znění pozdějších novel, jelikož právě spojení těchto ustanovení je příčinou negativního dopadu práva akcionáře na postavení společnosti v právním vztahu.

Žalobce k požadavku předložení věci k posouzení Ústavnímu soudu dle výše uvedeného návrhu žalovaného uvedl, že má za to, že v tomto řízení soud není vůbec oprávněn podat příslušný návrh Ústavnímu soudu tak, jak navrhuje žalovaný. V tomto řízení totiž nemusí aplikovat žádná ustanovení zákona o soudních poplatcích ani obchodního zákoníku, natož takové, které by mělo být v rozporu s ústavním pořádkem ČR. Podat návrh na posouzení určitého ustanovení zákona, které soud neaplikuje, s ústavním pořádkem, to podle názoru žalobce přípustné za použití ust. § 109 odst. 1 písm. c) o.s.ř., není.

V dané věci se soud nejprve jako otázkou předběžnou zabýval důvodností návrhu žalovaného, aby byla věc z výše uvedených důvodů postoupena Ústavnímu soudu na zrušení zákona či jeho jednotlivých ustanovení, který by měl být v této věci aplikován. Postup soudu tak upravuje ust. § 109 odst. 1 písm. c) o.s.ř., který umožňuje případné přerušování řízení, jestliže při projednávání věci dospěje soud prvního stupně k závěru, že zákon, jehož má být při projednávání nebo rozhodování věci použito, nebo jeho jednotlivé ustanovení, je v rozporu s ústavním pořádkem, za tím účelem podat návrh u Ústavního soudu na zrušení tohoto ustanovení zákona či jeho jednotlivého ustanovení. Soud dospěl k závěru, že v dané věci nelze tento žalovaným navrhovaný postup aplikovat. O tomto jeho rozhodnutí není třeba vydávat žádné usnesení ani věc přerušovat, pokud nebyla předložena k řešení otázek Ústavnímu soudu ČR. Žalovaný totiž upozorňoval, že v rozporu s ústavním pořádkem je ust. § 182 odst. 2 obchodního zákoníku platného do 31.12.2013 ve spojení s ust. § 2, § 4 a 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích. Tak jak jsou koncipovány, porušují základní principy rovnosti účastníků nejen soudního řízení, ale i vztahů dle obchodního zákoníku. V dané věci však soud aplikoval ustanovení o bezdůvodném obohacení dle § 451 a 454 občanského zákoníku platného do 31.12.2013. Je tedy zřejmé, že v dané věci nebyla výše uvedená ustanovení, která by měla být v rozporu s ústavním pořádkem a poškozovat některé účastníky, aplikována. Kromě toho obchodní zákoník, který obsahuje ustanovení § 182 odst. 2 pozbyl dnem 31.12.2013 platnosti a účinnosti. Soud proto s ohledem na výše uvedené důvody dospěl k závěru, že nelze aplikovat ust. § 109 odst. 1 písm. c) o.s.ř.

Z výpisu obchodního rejstříku vedeného u Krajského soudu v Plzni oddíl b vložka 9 plyne, že žalovaná společnost METAL a.s. je od 21.6.1990 zapsána v obchodním rejstříku. Má zapsanu i dozorčí radu. Ze shodného prohlášení obou účastníků plyne, že žalobce Ing. A H je akcionářem žalované společnosti. Ze spisu Krajského soudu v Plzni sp. zn. 45Cm 97/2009 plyne, že zde bylo projednáváno zaplacení částky 4.536.000,- Kč s příslušenstvím z titulu náhrady škody a v tomto řízení byl zaplacen žalobcem soudní poplatek ve výši 181.440,- Kč. Společnost byla v souvislosti s tímto sporem vyzvána zástupcem žalobce dopisem z 1.12.2008 k zaplacení soudního poplatku ve výši 181.440,- Kč, který společnost odmítla uhradit, tyto záležitosti projednávala i na valné hromadě. Dopisem z 12.1.2009 žalobce pak žádal žalovaného o vydání bezdůvodného obohacení v souvislosti se zaplacením soudního poplatku za společnost ve výši 181.440,- Kč, a to z titulu bezdůvodného obohacení. Na tuto žádost rovněž společnost odpověděla negativně.

Podle ust. § 451 odst. 1 občanského zákoníku platného do 31.12.2013, kdo se na úkor jiného bezdůvodně obohatí, musí obohacení vydat. Podle ust. § 454 citovaného zákona bezdůvodně se obohatil i ten, za nějž bylo plněno, co po právu měl plnit sám.

V dané věci je nepochybné, že žalobce je akcionářem žalované společnosti, která je řádně zapsána v obchodním rejstříku. Žalobce jako akcionář v souladu s ust. § 182 odst. 2 obchodního zákoníku platného do 31.12.2013 podal jménem společnosti návrh na náhradu škody ve výši 4.536.000,- Kč proti žalovaným členům představenstva společnosti. Podle názoru soudu je tedy třeba aplikovat výše uvedené ustanovení občanského zákoníku platného v rozhodné době, neboť jestliže žalobce jako akcionář společnosti zaplatil za společnost soudní poplatek, má nárok na jeho zaplacení z titulu bezdůvodného obohacení, společnost uvedená jako žalobce je podle ust. § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů nepochybně poplatníkem poplatku za řízení před soudem prvního stupně a poplatková povinnost v souladu s ust. § 4 odst. 1 písm. a) citovaného zákona vzniká podáním žaloby či jiného návrhu na zahájení řízení. Soud je zároveň při svém rozhodování vázán i platnou judikaturou, a to v této věci rozsudkem Nejvyššího soudu ČR z 25.3.2003 sp. zn. 29Odo 871/2002, kde senát Nejvyššího soudu ČR po zvážení obdobné situace jednoznačně uzavírá, že v případě, že společník společnosti s ručením omezeným využije práva založeného ust. § 131a obchodního zákoníku (v dané věci byl tento postup použitelný i na využití práva akcionáře společnosti v souladu s ust. § 182 odst. 2 obchodního zákoníku), je povinností společnosti soudní poplatek ohledně této žaloby zaplatit a jestliže jej zaplatí sám společník (či akcionář) žalující jménem společnosti, jedná se, jak správně rozhodly soudy obou stupňů, o bezdůvodné obohacení společnosti, na jehož zaplacení má takový společník vůči společnosti nárok. K námitce žalovaného, že toto rozhodnutí je již z března roku 2003, či-li staršího data a dle názoru žalovaného na tento případ již nepoužitelné, soud uvádí, že obsahem tohoto rozhodnutí se řídil i Vrchní soud v Praze ve věci 7Cmo 330/2012, kdy vydal dne 10.9.2013 ve věci soudu prvního stupně sp. zn. 49Cm 143/2012 rozhodnutí, v jehož odůvodnění se na závěry tohoto rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR z 25.3.2003 odvolával a z jeho duchu rozhodoval. Mezi jiným uváděl názory, že v řízení o úhradě bezdůvodného obohacení, jako tomu je i v tomto případě, nelze posuzovat, zda byla žaloba podaná důvodně, to přísluší soudu v tom kterém řízení o posouzení předpokladů k náhradě škody. Vrchní soud v Praze v tomto rozhodnutí z 10.9.2013 judikoval pak další postup k eventuálnímu zmírnění dopadů k zaplacení soudního poplatku v řízeních zahájených akcionářem dle jeho zmocnění podle výše uvedeného paragrafu tak, že společnost je sice nepochybně podle § 2 odst. 1 písm. a) zákona o soudních poplatcích poplatníkem tohoto soudního poplatku, jestliže na výzvu

soudu nebude soudní poplatek za takové řízení podané společníkem či akcionářem společnosti zaplacen, není to důvod k zastavení tohoto řízení pro nezaplacení poplatku, ale v závěru tohoto řízení má pak soud právo aplikovat ust. § 4 odst. 1 písm. i) zákona o soudních poplatcích ve znění pozdějších předpisů. S ohledem i na tuto možnost, kterou jsou soudy v obdobných případech povinny aplikovat, soud též nevidí důvodu ani k podávání výše uvedeného návrhu na Ústavní soud tak, jak požadoval žalovaný. Ze všech shora uvedených důvodů soudu nezbylo než žalobě vyhovět. Žalobce uplatňoval i zákonné příslušenství, a to do dne, kdy byla žádost o vydání bezdůvodného obohacení společnosti žalobce doručena, a to je 4.2.2009, nárok je důvodný, proto mu bylo též vyhověno.

V souladu s ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. žalobce jako úspěšný účastník tohoto řízení má právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v celkové výši 106.433,90 Kč, a to za náhradu soudního poplatku za toto řízení 7.260,- Kč, dále odměnu advokáta za 9 úkonů po 8.380,- Kč, za 1 úkon za 4.190,- Kč, dále za 10 režijních paušálů po 300,- Kč + 21% DPH. Jak byly účelně úkony vynaloženy, jsou pak rozepsány na čl. 105 spisu, jedná se o účasti u jednání, vyjádření a psaní vyjádření.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím Krajského soudu v Plzni.

Nebude-li povinnost stanovená tímto rozhodnutím splněna dobrovolně, lze se jejího splnění domáhat návrhem na výkon rozhodnutí.

Krajský soud v Plzni
dne 8.8.2014

Za správnost vyhotovení:
Michaela Kropáčková

JUDr. Vladimíra Dušková, v.r.
samosoudkyně

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudcem Mgr. Michalem Reitspiesem ve věci

žalobce: Ing. A H , narozený
bytem
zastoupený advokátem Mgr. Lukášem Zscherpem
sídlem Lochotínská 18, 301 00 Plzeň

proti

žalované: M E T A L a. s., IČ 00478326
sídlem Na Roudné 443/18, 301 00 Plzeň
zastoupená advokátkou JUDr. Ivanou Čadkovou
sídlem Modřínová 2, 326 00 Plzeň

o zaplacení částky 181 440 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku 181 440 Kč se zákonným úrokem z prodlení od 6. 2. 2009 ve výši, která odpovídá roční výši repo sazby stanovené ČNB, zvýšené o 7 procentních bodů, přičemž v každém kalendářním pololetí, v němž trvá prodlení žalovaného, je výše úroků z prodlení závislá na výši repo sazby stanovené ČNB a platné pro první den příslušného kalendářního pololetí, v němž prodlení trvá, do zaplacení, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku.
- I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 216 524 Kč k rukám zástupce žalobce, a to do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Kropáčková.

Odůvodnění:

1. Žalobce se domáhal, aby mu žalovaná zaplatila částku 181 440 Kč s příslušenstvím, a to z důvodu vydání bezdůvodného obohacení. V této výši se žalovaná obohatila ve vztahu k žalobci, neboť žalobce jako akcionář společnosti žalobou využil práva uplatit náhradu škody jménem společnosti vůči členům představenstva. V tomto řízení pak zaplatil soudní poplatek ve výši 181 440 Kč.
2. Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby, když měla za to, že žalobce neprokázal důvodnost výše požadované částky. Poplatek je vázán na částku, která je žalobou na náhradu škody požadována, to si stanovil sama žalobce. Žalobce se jménem společnosti v řízení o náhradu škody nepokusil navrhnout úlevu pro společnost pro osvobození či snížení poplatku. V řízení o náhradě škody nebylo žádné takové jednání, že by společnost způsobila škodu v požadované výši akcionářům, prokázána. Za této situací nemůže žalovaná souhlasit s tím, aby jí bylo uloženo hradit žalobci cokoliv z této žaloby vyplývající. Žalobce vyvolává řadu soudních sporů a tím nepochybně poškozuje společnost, která případným placením soudních poplatků by to pocítila ve své majetkové sféře.
3. V dané věci rozhodl soud rozsudkem dne 8. 8. 2014 pod č. j. 49Cm 153/2009 – 110 tak, že žalobě vyhověl.
4. Proti tomuto rozsudku podala žalovaná odvolání, o němž rozhodoval Vrchní soud v Praze dne 30. 5. 2016 tak, že rozsudek soudu I. stupně potvrdil, a to pod č. j. 14 Cmo 483/2014 – 170.
5. Proti tomuto rozsudku Vrchního soudu v Praze podala žalovaná v zákonné lhůtě dovolání, o němž rozhodoval Nejvyšší soud ČR dne 13. 9. 2017, a to rozsudkem pod č. j. 29 Cdo 5944/2016 – 218 tak, že rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 5. 2016 č. j. 14 Cmo 483/2014 – 170 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.
6. Po postoupení věci zpět odvolacímu soudu rozhodl Vrchní soud v Praze usnesením ze dne 16. 5. 2018 pod č. j. 14 Cmo 483/2014 tak, že rozsudek soudu I. stupně ze dne 8. 8. 2014 č. j. 49Cm 153/2009 – 110 zrušil. Ve svém zrušujícím rozhodnutí Vrchní soud v Praze uvedl, že v projednávané věci soudy obou stupňů vycházely z právního závěru Nejvyššího soudu vysloveného v rozsudku ze dne 25. 3. 2003 sp. zn. 29 Odo 871/2002, podle něhož, pokud podáním žaloby podle § 131a obchodního zákoníku menšinový společník pouze zneužíval práva v tomto ustanovení upraveném, porušil by tím ust. § 56 odst. 1 obchodního zákoníku a společnost by se mohla následně domáhat náhrady škody takovým porušením vzniklé. Posléze se judikatura Nejvyššího soudu ustálila na závěru o důsledcích zneužití práva společníka podat společnickou žalobu (což platí i v poměrech akciové společnosti) vysloveným nejen ve zrušujícím usnesení dovolacího soudu, ale i v rozhodnutí ze dne 26. 4. 2017 pod sp. zn. 29 Cdo 736/2016. Vyslovený právní názor dovolacího soudu je pro další řízení závazný, a protože soud I. stupně se z tohoto hlediska věcí nezabýval, zůstalo jeho posouzení neúplné. Vrchní soud uložil soudu I. stupně povinnost postupovat v intencích závěru dovolacího soudu a posouzení případně zneužití akcionářských práv tak, že buď má či nemá podklad ve skutkových zjištěních, což si ovšem vyžádá doplnění dokazování, v této otázce nese břemeno tvrzení a důkazní břemeno žalovaná.
7. Z výpisu z obchodního rejstříku společnosti M E T A L a. s. soud zjistil, že tato společnost má v rejstříku zapsáno představenstvo i dozorčí radu.
8. Ze shodného prohlášení účastníků soud zjistil, že Ing. A H je akcionářem žalované společnosti.

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Kropáčková.

9. Ze spisu Krajského soudu v Plzni sp. zn. 45Cm 97/2009 soud zjistil, že bylo projednáno zaplacení částky 4 536 000 Kč s příslušenstvím z titulu náhrady škody a v tomto řízení byla zaplacená žalobcem částka 181 440 Kč jako soudní poplatek. Žalovaná byla v souvislosti s tímto sporem vyzvána zástupcem žalobce dopisem ze dne 1. 12. 2008 k zaplacení soudního poplatku ve výši 181 440 Kč, který společnost odmítla uhradit, přičemž tyto záležitosti projednávala i na valné hromadě.
10. Z dopisu ze dne 12. 1. 2009 soud zjistil, že žalobce požádal žalovanou o vydání bezdůvodného obohacení v souvislosti se zaplacením soudního poplatku za společnost ve výši 181 440 Kč, a to z titulu bezdůvodného obohacení, když na tuto žádost rovněž společnost odpověděla negativně.
11. V průběhu dalšího řízení žalovaná namítala, že by řízení mělo být zastaveno, neboť bylo splněno to, co bylo žalobou požadováno a řízení by tedy mělo být zastaveno, tak jak bylo uvedeno v závěrečném návrhu žalované.
12. Soud prováděl další dokazování, a to s ohledem na právní názor dovolacího, potažmo Vrchního soudu v Praze, který po zrušení jeho rozsudku zrušil také rozsudek soudu I. stupně.
13. Z dopisu ze dne 11. 8. 2007 soud zjistil, že žalobce požádal o svolání mimořádné valné hromady jakožto akcionář, který vlastní akcie přesahující 5% základního kapitálu žalované.
14. Z dopisu ze dne 19. 9. 2007 soud zjistil, že žalovaná v představenstvu projednala na svém zasedání dne 13. 9. 2007 k zamezení další škody, ve které žalobce vyzýval představenstvo společnosti, aby s péčí řádného hospodáře bez zbytečného prodlení odkoupila všechny dluhopisy VII. emise z listopadu 2003. Žalovaná prostřednictvím představenstva odpověděla, že s předčasným odkupem dluhopisů neuvažuje, neboť tyto cizí zdroje potřebuje pro financování potřeb společnosti.
15. Z dopisu žalobce žalované ze dne 28. 9. 2007 soud zjistil, že opět bylo požádáno o svolání mimořádné valné hromady, kde se jednalo i o podání vysvětlení dluhopisů emitovanými společnostmi.
16. Ze zprávy představenstva společnosti pro mimořádnou valnou hromadu dne 12. 11. 2007 a ze zprávy dozorčí rady pro stejnou mimořádnou valnou hromadu soud zjistil, že byly vydány dluhopisy 1. 11. 2003 s emisní lhůtou až do 31. 12. 2010 a výše emise byla 9 milionů Kč. Z dalších důkazů, a to: zápis z náhradní mimořádné valné hromady ze dne 18. 12. 2007, zpráva auditora včetně výroční zprávy za rok 2007, dopis ze dne 22. 10. 2008 adresovaný žalobci prostřednictvím jeho zástupce, zápis z 34. valného hromady, zástavní smlouva k nemovitostem uzavřená mezi KB a.s. a žalovanou dne 3. 3. 1999, směnečné vyplňovací prohlášení ze dne 3. 3. 1999, potvrzení o provedení vinkulace pojistného plnění z 9. 3. 1999 včetně žádosti o provedení vinkulace pojistného plnění ze dne 5. 3. 1999, smlouva o zvýhodněném úvěru č. 2001-5022 KR ze 7. 3. 2001 včetně obchodních podmínek platných od 2. 1. 2001, smlouva o zřízení a vedení běžného účtu ze dne 7. 3. 2001, smlouva o vyplnění směnky vlastní ze 7. 3. 2001, směnka ze dne 7. 3. 2001 vystavená žalovanou, žádost o vinkulaci plnění z pojistné události z 20. 3. 2001, smlouva o zřízení zástavního práva č. 2001-5022 M1 ze dne 7. 3. 2001, dopis ze dne 12. 7. 2010, nabídka služeb Komerční banky pro firmu – Metal a.s. ze dne 12. 7. 2010, pozvánka na 33. VH z 27. 4. 2007, zápis z 33. valné hromady, žádosti žalobce, protest proti způsobilosti valné hromady konané 8. 6. 2007, žádost žalobce, prezenční listina, plná moc žalobce pro O. P. z 8. 6. 2007, dopisy žalované žalobci a O. P. , žádost žalobce o svolání mimořádné valné hromady ze dne 28. 9. 2007, pozvánka na mimořádnou VH ze 7. 10. 2007 a zápis z této VH, dopis žalované žalobci z 14. 2. 2008, e-mail

z 27. 11. 2009 od T H zástupci žalované, dopis žalobce žalované z 11. 8. 2007, pozvánka na mimořádnou valnou hromadu ze 17. 8. 2007 a zápis z této mimořádné valné hromady konané 20. 9. 2007, zápis z jednání dozorčí rady ze 14. 9. 2007, prezenční listina z mimořádné VH 20. 9. 2007, pozvánka na mimořádnou VH z 21. 11. 2007 včetně zápisu z této mimořádné VH konané 18. 12. 2007 včetně zprávy představenstva pro tuto mimořádnou VH a zprávu dozorčí rady pro tutéž VH, rozhodnutí komise pro cenné papíry ze dne 22. 8. 2003, emisní podmínky pro 7. emisi dluhopisů včetně vzoru dluhopisů soud souhrnně zjistil, že žalobce stále napadal reálnost dluhopisů a jejich přínos pro společnost, čímž měla vzniknout společnosti škoda a žalovaná prokazovala šikanózní jednání žalobce, když z provedených důkazů nic takového nevyplývá. Žalovaný pouze činil úkony svědčící mu jako akcionáři společnosti, tzn. že mimo jiné i podával žaloby proti rozhodnutí valné hromady. Soud výše uvedenou skupinu důkazů jednotlivě nerozepisoval, neboť z těchto důkazů nebylo zjištěno, že by žalobce jednal šikanózně, z těchto důkazů bylo zjištěno, že pouze vykonával svá práva coby akcionáře vyplývající z jeho účasti na společnosti coby akcionáře v souladu s obchodním zákoníkem potažmo novým občanským zákoníkem. Nebylo tedy třeba přesně rozepisovat, co konkrétně se dělo na které valné hromadě, co bylo ve zprávě které valné hromady popřípadě v jejím zápisu či ve zprávě představenstva a dozorčích rad, neboť pro samotné posouzení užití postavení akcionáře coby žalobce ve věci, kde zaplatil soudní poplatek, bylo nadbytečné.

18. Soud konstatuje, že z rejstříku vedeného u Krajského soudu v Plzni byla věc 45Cm 97/2009 první a jedinou žalobou, ve které žalobce vystupuje coby zástupce akcionářů a podává žalobu za žalovanou společnost. Dále jsou v rejstříku spisy za účasti žalobce jakožto fyzické osoby, která napadá rozhodnutí valných hromad žalované.
19. V dané věci je nepochybné, že žalobce je akcionářem žalované, když podal jménem společnosti návrh na náhradu škody ve výši 4 536 000 Kč proti žalovaným členům představenstva společnosti, a to ve věci 45Cm 97/2009 vedené u Krajského soudu v Plzni. Podle názoru soudu je tedy třeba aplikovat výše uvedené ustanovení občanského zákoníku platné v rozhodné době, neboť jestliže žalobce jako akcionář společnosti zaplatil za společnost soudní poplatek, má nárok na jeho zaplacení z titulu bezdůvodného obohacení, společnost uvedená jako žalobce je podle ust. § 2 odst. 1 písm. a) zákona č. 549/1991 Sb. ve znění pozdějších předpisů nepochybně poplatníkem poplatku za řízení před soudem I. stupně a poplatková povinnost v souladu s ust. § 4 odst. 1 písm. a) citovaného zákona vzniká podáním žaloby či jiného návrhu na zahájení řízení. Soud také odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR z 25. 3. 2003 sp. zn. 29 Odo 81/2002, když bylo uzavřeno, že v případě, že společník společnosti s ručením omezeným využije práva založená v ust. § 131a obchodního zákoníku (v dané věci byl tento postup použitelný i na využití práva akcionáře společnosti) v souladu s ust. § 182 odst. 2 obchodního zákoníku, je povinností společnosti soudní poplatek ohledně této žaloby zaplatit a jestliže jej zaplatí sám společník (či akcionář) žalující jménem společnosti, jedná se, jak správně rozhodly soudy obou stupňů, o bezdůvodné obohacení společnosti, na jehož zaplacení má takový společník vůči společnosti nárok.
20. Z výše uvedeného soud uzavírá, že v případě tzv. akcionářské žaloby na náhradu škody podle § 182 odst. 2 obchodního zákoníku podané za společnost kvalifikovaným akcionářem, je účastníkem řízení na straně žalující sama společnost. Jí tak vznikla v řízení vedeném u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 45 Cm 97/2009 o náhradu škody ve výši 4 536 000 Kč ve smyslu ust. § 2 odst. 1 písm. a) a § 4 odst. 1 písm. a) zákona o soudních poplatcích poplatková povinnost, přičemž tuto poplatkovou povinnost ve výši 181 440 Kč zaplatil sám akcionář Ing. A H což bylo mezi účastníky nesporné. V daném případě se tedy žalovaná bezdůvodně obohatila podle § 451 občanského zákoníku, neboť povinnost za ni plnil někdo jiný, když tato povinnost, jak bylo již výše uvedeno, je povinnost zaplatit soudní poplatek.

21. Tím soud uzavřel celý nárok žalobce o zaplacení žalované částky. Soud samozřejmě v souladu s názorem Vrchního soudu v Praze, který vychází z rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR, se zabýval případným zneužitím akcionářských práv, a to v důkazním řízení prováděném po vrácení soudu I. stupně. Soud zde vycházel mimo jiné z judikatury, kterou sám Vrchní soud v Praze zmiňuje, a to v rozhodnutí ze dne 26. 4. 2017 pod sp. zn. 29 Cdo 736/2016, když se jedná o rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR. V tomto rozhodnutí se mimo jiné uvádí, že zneužili společník společnosti s ručením omezeným (v daném případě lze použít i pro akciovou společnost) své právo podat společnickou žalobu, resp. toto právo vykonává v rozporu s dobrými mravy či zásadami poctivého obchodního styku, není možné jeho právo na náhradu nákladů, jenž za společnost vynaložil v řízení, poskytnout právní ochranu.
22. V daném případě, jak již bylo uvedeno výše, má soud za to, že žalobce zaplatil soudní poplatek za žalobu za žalovanou společnost a soud se dále zabýval, zda-li podání té samotné žaloby je v intencích výše uvedeného rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR a právního názoru Nejvyššího soudu a Vrchního soudu v Praze při zrušovacích rozhodnutích rozhodnutí soudu I. stupně takové, že by bylo zde možno spatřovat prvky šikanózního jednání žalobce, popř. jednání v rozporu s dobrými mravy či poctivým obchodním stykem. Soud, jak uvedeno v daném výroku tohoto rozsudku, žalobě vyhověl, když neshledal, že by žalobce jednal v rozporu s dobrými mravy či šikanózně. Ze všech důkazů, které byly provedeny a jenž soud hodnotil vcelku, nerozebíral jednotlivé důkazy, neboť z jejich provedení prostě není patrná ta skutečnost a z jejich obsahu není patrná ta skutečnost, že by žalobce jakkoliv jednal šikanózně či v rozporu s dobrými mravy či poctivým obchodním stykem. Dle názoru soudu žalobce coby akcionář nesouhlasil s praktikami žalované společnosti ohledně vydávání dluhopisů. Měl za to, že představenstvo nejedná s péčí řádného hospodáře, když by mohla získat peníze na svoji činnost efektivněji. Soud poznamenává, že není úkolem řízení zde vedeného pod sp. zn. 49Cm 153/2009 jakkoliv revidovat či revokovat rozhodnutí ve věci vedené u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 45Cm 97/2009. V této věci pod sp. zn. 45Cm 97/2009 dle názoru soudu žalovaný uplatnil řádně svá práva coby akcionáře. Tyto práva uplatnil nikoliv šikanózně či v rozporu s dobrými mravy či poctivým obchodním stykem, když jak soud již uvedl několikrát a opakuje to naposledy, z provedených důkazů se nepodařilo nic takového zjistit. Je sice nepochybné, že žalobce jedná a brání svá práva asi intenzivněji než ostatní akcionáři, což je soudu známo z jeho úřední činnosti, domáhá se eventuálně zrušení rozhodnutí valných hromad, ale tato činnost nemůže být přikládána k tíži žalobce, že by jednal šikanózně, je to pouze využívání jeho akcionářských práv, které se samozřejmě žalované společnosti nelíbí a nemusí líbit, neboť to komplikuje její činnost. Nicméně toto jednání není v rozporu s dobrými mravy ani s poctivým obchodním stykem. Navíc, jak bylo zjištěno soudem a je konstatováno výše, žaloba společníka za společnost v případě žalobce na členy představenstva je pouze jediná, která byla kdy projednávána u Krajského soudu v Plzni. Nelze přitakat názoru žalované, že i pokud by byl žalobce se svou akcionářskou žalobou neúspěšný, nemělo by mu vzniknout právo na náhradu nákladů, resp. bezdůvodného obohacení spočívající v hrazení nákladů řízení, a to základního poplatku soudního za žalobu, kterou plnil namísto žalované společnosti. Účelem právě společnické (akcionářské) žaloby je domoci se eventuálně práv za společnost proti statutárním orgánům či dozorčím radám akciových společností, společností s ručením omezeným, a to účastníkem, který vykonává svá akcionářská či společnická práva.
23. Soud nemůže reflektovat ani názor žalované s odkazem na usnesení Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 23 Cdo 2174/2014 ze dne 25. 6. 2014 s odkazem na usnesení 22 Cdo 932/2013, když pokud se v řízení, v němž se rozhoduje o uložení povinnosti požadovanému plnění, zjistí, že toto plnění již bylo poskytnuto, odpadá samotná podstata sporu a rozhodování soudu nemůže vést k předpokládanému účelu. Za této situace musí soud žalobu zamítnout bez ohledu na to, nakolik je nebo byl uplatněný nárok odůvodněn. Jak soud již uvedl, tento názor soud nemůže

akceptovat, neboť z těchto rozhodnutí toto sice plyne, ale je to ve vztahu, pokud někdo plnil dobrovolně, tzn. pokud by bylo např. žalováno z důvodu náhrady škody a bylo by plněno a přestože by se ve skutečnosti jednalo o bezdůvodné obohacení, bylo by nutné žalobu zamítnout, protože požadovaná částka již byla plněna. V daném případě této žaloby skutečně bylo plněno žalovanou žalobci, ale to až v souladu s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 5. 2016 č. j. 14Cmo 483/2014 – 170, kterým byl potvrzen rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 8. 8. 2014 č. j. 49Cm 153/2009 – 110, když tento rozsudek se stal vykonatelný a žalovaná v souladu s vykonatelností řádně plnila. Po zrušení věci Nejvyšším soudem ČR a následně i Vrchním soudem v Praze nemůže být bráno na potaz, že žalovaná plnila a řízení zastaveno, když žalovaná s plněním nesouhlasí, resp. s povinností jí uloženou soudem, neboť bychom se dostali absurdně do situace, kdy v případě zastavení řízení by bylo požadováno po žalobci vrácení zaplacené částky z důvodu zastavení řízení a dostali bychom se do jakési „hlavy XXII“.

24. Proto soud rozhodl tak, jak uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

25. Výrok II. tohoto rozsudku je odůvodněn ust. § 142 odst. 1 o. s. ř., když soud přiznal úspěšnému žalobci na náhradu nákladů řízení částku 216 524 Kč, která se skládá ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 7 260 Kč, odměny advokáta ve výši 163 410 Kč za 19,5 úkonů právní služby, a to za převzetí a přípravu právního zastoupení, podání žaloby, účast u jednání soudu dne 28. 12. 2010, vyjádření ke stanovisku z 3. 1. 2011, vyjádření ze dne 3. 2. 2012 (0,5 úkonu), účast na jednání dne 25. 6. 2013, závěrečný návrh 16. 7. 2013, odvolání ze dne 5. 9. 2013 (0,5 úkonu), účast u jednání dne 22. 7. 2014, účast na jednání dne 8. 8. 2014 (0,5 úkonu), vyjádření k odvolání 27. 3. 2015, vyjádření k doplnění odvolání 2. 9. 2015, účast při odvolacím jednání 30. 5. 2016, vyjádření k dovolání dne 22. 11. 2016, účast při odvolacím jednání dne 16. 5. 2018, vyjádření ze dne 29. 8. 2018, účast na jednání 14. 9. 2018, vyjádření z 29. 10. 2018, účast na jednání dne 12. 3. 2019, vyjádření a závěrečný návrh ze dne 7. 6. 2019 a účast na jednání dne 13. 6. 2019, 21 režijních paušálů po 300 Kč, tedy celkem 6 300 Kč za stejné úkony právní služby, cestovného ve výši 968 Kč k jednání u Vrchního soudu v Praze dne 30. 5. 2016, náhrady za promeškaný čas k tomuto jednání v rozsahu 6 půlhodin po 100 Kč, tedy celkem 600 Kč, jednání u Vrchního soudu v Praze dne 16. 5. 2018, a to cestovné 1 067 Kč a náhrada za promeškaný čas k tomuto jednání v rozsahu 6 půlhodin po 100 Kč, tj. celkem 600 Kč, a dále 21% DPH ve výši 36 319 Kč, to vše v souladu s vyhláškou 177/1996 Sb.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání ve lhůtě 15 dnů od jeho doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu podepsaného, a to ve dvojím vyhotovení.

Nesplní-li žalovaná řádně a včas své povinnosti uložené jí tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalobce domáhat svého nároku prostřednictvím exekuce či výkonu rozhodnutí.

Plzeň 13. 6. 2019

Mgr. Michal Reitspies v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje Michaela Kropáčková.